

Άραγε υπάρχουν;

της μαθήτριας Αναστασίας Σιαμίδη

«Άραγε υπάρχουν;» Αυτή η ερώτηση τριβέλιζε το μυαλό της Αφροδίτης χωρίς να καταφέρνει να δώσει κάποια απάντηση. Όσες φορές είχε προσπαθήσει, της φαινόταν πως κάτι δεν ταίριαζε, πως κάτι ήταν λάθος, πως κάτι έλειπε. Σύμφωνα με την θεολόγο του σχολείου, ο Θεός υπήρξε, υπάρχει και θα υπάρχει για πάντα μέσω της πίστης των ανθρώπων. Μάθαινε για τα πάθη και τα θαύματα του Χριστού, μα κάτι σε όλα αυτά την έκανε να αμφιβάλλει. Της έλεγαν πως ο Θεός μάς δείχνει το σωστό δρόμο, μάς οδηγεί στο δρόμο της σωτηρίας. Ακόμη μάθαινε πως ο Θεός εμφανίζεται και βοηθάει αυτούς που τον έχουν ανάγκη. Έτσι ένα δεύτερο ερώτημα ξεπήδησε από το μυαλό της Αφροδίτης. «Μήπως τελικά δεν πιστεύω;» Και τότε ήταν που μπερδεύτηκε τελείως.

Κάποια στιγμή σκέφτηκε να απευθυνθεί σε κάποιον για να τη βοηθήσει να λύσει τα δύο ερωτήματα που την είχαν φέρει πολλές φορές σε αντιπαράθεση με τη Μυρτώ, κολλητή της φίλη απ' τα πρώτα χρόνια του σχολείου. Η Μυρτώ πάντα έλεγε ότι αν προσευχηθείς για κάτι και αυτό αξίζει, ο Θεός ακούει και βοηθά. Και έτσι η Αφροδίτη σκέφθηκε να απευθυνθεί στον ίδιο τον Θεό. Έπαψε πια να αναρωτιέται σήκωνε τα μάτια της στον ουρανό σα να κοιτούσε τον Θεό κατάματα και ρωτούσε: «Άραγε υπάρχουν;».

Ένα γεγονός όμως στιγμάτισε και παράλληλα άλλαξε τη ζωή της Αφροδίτης. Ένα από αυτά τα γεγονότα που κανείς δε θέλει να ζήσει όμως παρόλα αυτά συμβαίνουν γιατί η ζωή είναι γεμάτη απρόοπτα... Η Αφροδίτη βρέθηκε ξαφνικά και απρόοπτα μπροστά στην πόρτα ενός χειρουργείου μέσα στο οποίο η μητέρα της έδινε μάχη για τη ζωή της. Λίγο μετά ο γιατρός την πλησίασε σκεπτικός. Την ενημέρωσε πως η κατάσταση ήταν κρίσιμη, γιατί είχε χαθεί πολύ αίμα. Θα έπρεπε να είναι προετοιμασμένη για όλα... Εκείνη βούλιαξε στο κάθισμα της αίθουσας αναμονής. Έκλαιγε βουβά στη σκέψη πως ήταν μόνη της και πως μπορεί να έχανε τη μητέρα της. Αυθόρμητα άρχισε να προσεύχεται. Σκέφτηκε μήπως η προσευχή της ήταν μάταιη, μήπως ο Θεός την είχε ξεχάσει αφού τον είχε αμφισβητήσει. Ήταν όμως βέβαιο πως δεν ήταν μόνη. Και ενώ ένιωθε ότι όλα γύρω της κατέρρεαν, μια δύναμη μέσα στην ψυχή της την οδήγησε στο μεγάλο Ναι στο ερώτημά της. Και εκείνη τη στιγμή της ήρθαν στο μυαλό τα λόγια της Μυρτώς, που της έλεγε «Αφροδίτη, να είσαι σίγουρη ο Θεός εμφανίζεται για κάτι που αξίζει». Και τι μπορεί να αξίζει περισσότερο από ένα παιδί που συντετριμμένο προσεύχεται στον Θεό; Δεν ήταν πλέον μόνη εκείνη την ημέρα ήταν δίπλα της. Συνέχισε να προσεύχεται μέχρι τα ξημερώματα όταν ο γιατρός ήλθε να της δώσει τα πρώτα ενθαρρυντικά λόγια για την κατάσταση της μητέρας της μετά από τόσες ώρες αναμονής. Ήταν ένα θαύμα, της είπε, «πώς αντέδρασε ο οργανισμός της». Λίγο αργότερα, όταν η Αφροδίτη έβγαινε από το νοσοκομείο, ένας νέος κόσμος απλωνόταν μπροστά στα μάτια της και η ζωή της απέκτησε νέο νόημα. Κι έτσι ήρθε στο φως μια νέα πιο φωτεινή πτυχή της ζωής της.